

Hồi Thứ Hai

HÀ TIỂU TRANH THANH LẬU

Hàn Tiểu Tranh cất ngang lời gã sai vặt:

– Ta chịu cô này.

Gã sai vặt tỏ vẻ khó xử:

– Cô... cô ấy đã có khách khác rồi.

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

– Nếu như vậy tại sao còn để bức họa này cho ta xem, rõ ràng muốn chọc tức bổn thiếu gia mà!

Hàn Tiểu Tranh càng nói càng tỏ ra giận dữ. Gã sai vặt quỳnh lên, lắp bắp nói:

– Như khách... khách thường ghé đây, ai cũng biết Đoạn tiểu thư được dành cho Tả công tử, họ đều tự động tìm người khác, tiểu... tiểu nhân sơ ý không nói rõ, mong thiếu gia rộng lượng miễn chấp.

Hàn Tiểu Tranh thăm giật mình, hỏi tiếp:

– Người nói Đoạn tiểu thư được dành cho ai?

Gã sai vặt biến sắc, ấp úng đáp:

– Dạ... dạ là do một vị phú gia công tử...

Chẳng hiểu sao gã sai vặt càng nói càng đỏ mặt, cách đó không xa, bà chủ liếc nhìn gã với ánh mắt sắc lạnh. Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến một chuyện, vội cất tiếng cười giả lả, nói:

– Nếu đã như vậy, ta cũng không xen vào làm gì, các cô nương đó hẳn là ở các phòng tốt hơn phía trên chăng?

– Dạ đương nhiên, cỡ như Đoạn tiểu thư, Khúc cô nương, Liễu cô nương, họ đều ở tại lầu hai...

Có lẽ gã sai vặt chưa cảm thấy yên tâm về chuyện lúc nãy, nên nghe Hàn Tiểu Tranh hỏi bèn trả lời rậm rập. Hàn Tiểu Tranh đứng dậy nói:

– Vậy thì ta chọn Khúc cô nương.

– Nhưng thiếu gia bảo là cô ấy cười ngọt quá, không thích mà?

– Tạm thì cũng được.

– Vậy xin đi theo tiểu nhân...

Hàn Tiểu Tranh đi theo gã sai vặt lên lầu hai, dọc đường đi, từ hai bên hành lang có những tiếng cười phóng đảng và tiếng hơi thở gấp rút vọng ra, Hàn Tiểu Tranh nghe đến, chợt cảm thấy có lúc tim mình đập thật nhanh, có lúc tưởng như sắp ngừng đập. Đi giữa không khí phảng phất mùi sơn phấn một lúc, gã sai vặt dẫn Hàn Tiểu

Tranh đến trước một gian phòng, gõ nhẹ cửa. Trong phòng có tiếng chân người đi động, sau đó cửa mở ra, một gương mặt cười xinh xắn hiện ra, giọng nói êm ái:

– Công tử đến rồi à?

Cách nói thân mật như thể cô ta và Hàn Tiểu Tranh đã quen lâu, không hiểu sao bao nhiêu hồi hộp trong lòng Hàn Tiểu Tranh lắng xuống, gã gật đầu xong quay sang gã sai vặt:

– Người lui ra đi, không có lệnh của ta thì đừng đến quấy rầy.

Gã sai vặt gật đầu, lui ra.

Hàn Tiểu Tranh vừa bước vào phòng, Khúc cô nương liền đến tựa sát bên, Hàn Tiểu Tranh vội ho một tiếng, hỏi:

– Cô biết hát chẳng?

Khúc cô nương nũng nịu nói:

– Công tử muốn nghe bài trong tường nào?

Hàn Tiểu Tranh nhất thời không nghĩ ra được bài nào, liền đáp bừa:

– Cô hát bài ưng ý nhất của mình xem.

Nói xong gã ngồi xuống như chờ nghe, im lặng không nói thêm câu nào. Khúc cô nương trầm nghĩ: “Tiểu công tử này xem ra chẳng dễ đối phó”. Nghĩ vậy nàng liếc Hàn Tiểu Tranh một cái thật ngọt, hát lên một bài, lời nghe khá khiêu gợi.

Chẳng được bao lâu, Hàn Tiểu Tranh nghe chán, bèn ngắt tiếng Khúc cô nương:

– Đủ rồi, cô đừng hát nữa!

Khúc cô nương ngưng hát, đưa mắt hỏi Hàn Tiểu Tranh:

– Vậy bây giờ công tử muốn làm gì, thiếp đều chiều ý?

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Được rồi, cô biết đổ hột súc sắc không?

Khúc cô nương cười đáp:

– Cái đó ai mà chẳng biết?

– Vậy chúng ta chơi trò đó, ai đổ ra số thấp hơn thì kể như thua, người thắng có quyền hỏi một câu, cứ như vậy mà tiếp tục, cô chịu không?

Khúc cô nương nghiêng đầu nép vào người Hàn Tiểu Tranh thủ thỉ:

– Thật ra chúng ta có thể chơi một trò vui hơn nhiều nữa...

Hàn Tiểu Tranh sa sầm nét mặt:

– Ta rất dại, ta chỉ biết chơi đổ súc sắc.

Khúc cô nương phụng phịu bỏ đi tìm hai hột súc sắc và một cái chén đem đến. Chơi đổ súc sắc với Hàn Tiểu Tranh, dĩ nhiên Khúc cô nương chỉ có nước thua. Hàn Tiểu Tranh ban đầu hỏi linh tinh các việc, chơi được hơn mười ván, Khúc cô nương

cảm thấy chán hết mức, liền bá vai Hàn Tiểu Tranh bảo:

– Tiểu ca ca này, ngồi lâu không hoạt động...

Trên người Khúc cô nương chỉ mặc áo mỏng, mùi hương dịu xông vào mũi Hàn Tiểu Tranh, nếu là người khác thì hẳn đã hồn lạc chồn nào rồi, nhưng Hàn Tiểu Tranh chưa hề biết chuyện trai gái, lúc đầu có hơi hồi hộp, chứ bây giờ thì gã chẳng có cảm giác gì. Gã cắn một trái đào ăn ngon lành, vừa nói:

– Ta chi tiền thì ta muốn chơi trò gì kệ ta, hà hà, cô lại thua rồi, lần này ta hỏi cô, Đoạn Như Yên có phải ở phòng bên cạnh cô chẳng?

– Gớm nhỉ, tiểu ca ca tuổi nhỏ mà nhãn quang không vừa!

Khúc cô nương đầm nhẹ vào người Hàn Tiểu Tranh.

– Nói mau đi!

– Thiếp không nói, tiểu ca thích người ta thì ở đây làm gì? Thiếp nghĩ chắc tiểu ca sợ Tả công tử nhưng vẫn thèm ngắm ghé người ta!

Hàn Tiểu Tranh mừng thầm, giả bộ làm mặt lạnh hỏi tiếp:

– Tả công tử có gì đặc biệt hơn người?

Khúc cô nương bật cười, cả người cũng nghiêng ngả theo tiếng cười, một lúc sau mới trả lời:

– Tiểu ca thật là hay nói đùa, ai mà không biết Tả gia quyền thế cả vùng, Tả công tử thì phong lưu hào phóng!

– Hừ, có phong lưu cách mấy cũng bị nữ nhân trói chân trói tay, chẳng phải sao?

Hàn Tiểu Tranh cố ý hỏi dò, vì gã muốn biết vị Tả công tử này có phải là Tả Chi Nhai chẳng? Khúc cô nương đáp:

– Điều này cũng đúng, không hiểu vì sao một người như vậy lại bỏ qua biết bao nhiêu cơ hội nên duyên với các danh môn khuê các, mà đi tìm một con nhỏ quê mùa ở thôn dã.

– Không chừng con nhỏ đó rất đẹp, mà Tả lão gia không ngăn được con trai, đành phải đồng ý việc cưới dâu lần này.

Khúc cô nương gõ nhẹ vào đầu Hàn Tiểu Tranh:

– Khờ quá! Sự thật trái ngược hẳn, Tả công tử không cãi lệnh cha được, đành phải chịu lấy vợ lần này!

Hàn Tiểu Tranh càng nghe càng thấy kỳ quái, nếu bảo Tả Chi Nhai mê say A Vân, khiến Tả lão gia không có cách gì khác đành chịu chấp thuận hôn sự thì còn có lý, có đâu lại ép duyên con mình, mà nhất là khi nhà gái chỉ là một thợ mộc tầm thường chẳng có tiền của, thế lực gì cả? Hàn Tiểu Tranh buột miệng:

– Hay là Tả lão gia bị ma nhập điên rồi!

Khúc Tiểu Nguyệt (gã biết được tên này sau mấy ván đồ súc sắc) vội đưa ngón

tay lên miệng khẽ xuyt gã, thì thầm:

– Coi chừng tai vách mạch rừng!

Hàn Tiểu Tranh bất bình:

– Chẳng lẽ Tả gia có tai mắt khắp thiên hạ sao? Ta mới nói một câu, là họ nghe được hết sao?

Khúc Tiểu Nguyệt chỉ qua vách tường phía Bắc, nói nhỏ:

– Cô ta ở bên đó đó!

Hàn Tiểu Tranh chứng hửng, gã chợt hiểu ra là Khúc Tiểu Nguyệt chỉ chỗ ở của Đoạn Như Yên. Gã nghe thế bèn nằm xoải người trên giường, ngáp dài một cái rồi hỏi:

– Nghe được thì có sao? Tả công tử thành thân rồi, đâu thể tới Xuân Phong Như Ý Lâu này mãi được nữa?

Khúc Tiểu Nguyệt tỏ vẻ ganh tức:

– Tả công tử tới qua còn ở bên đó, dù không đến, nhưng tiền của công tử còn để đó, nên bây giờ tuy không có mặt Tả công tử, nhưng tiểu ca muốn gặp cô ta cũng đâu được, phải không?

Khúc Tiểu Nguyệt vẫn hay tự kiêu vì sắc đẹp của mình, mà trước sau vẫn không hơn Đoạn Như Yên được, nên cô có chút ghen ghét.

Trong lúc Khúc Tiểu Nguyệt đang nói, Hàn Tiểu Tranh lấy chân trùm đầu, thiếp ngủ không biết từ lúc nào! Thấy thế, Khúc Tiểu Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, tự nhủ: “Chưa từng thấy khách nào như vậy! Đúng là vẫn còn con nít!”

Thấy Hàn Tiểu Tranh ra vẻ ngủ say, Khúc Tiểu Nguyệt bất giác cũng nằm xuống bên cạnh suy nghĩ mông lung, từ từ mí mắt cũng nặng dần, cô thiếp đi. Chẳng biết bao lâu, chừng như có người lay dậy, Khúc Tiểu Nguyệt giật mình mở mắt ra mới biết là Hàn Tiểu Tranh. Gã lấy trong mình ra một đỉnh bạc lớn cũng cỡ hơn mười lượng, trao cho Khúc Tiểu Nguyệt:

– Hôm nay ta không có đem nhiều ngân lượng, chỉ có bấy nhiêu cô chịu khó cầm đỡ.

Khúc Tiểu Nguyệt mừng thầm: “Gã này quả là rộng rãi, ngồi không một buổi mà cũng cho từng này tiền!”. Bèn nói ơn trối:

– Tiểu công tử nhớ đến thăm tỷ tỷ thường nhé! Đừng bỏ quên tỷ tỷ!

Nhìn Khúc Tiểu Nguyệt long lanh ngấn lệ, Hàn Tiểu Tranh phì cười:

– Đại tỷ thật khéo đóng kịch! Lo luyện đồ sức sắc đi, lần tới sẽ tìm tỷ tỷ chơi tiếp.

Nói xong gã bỏ đi ra ngoài đóng cửa lại.

Hàn Tiểu Tranh vừa ra khỏi phòng đi được một chút, vừa nghĩ thầm: “Cô ả mà

biết mười lượng bạc đó là ta lấy của cô ả, chắc sẽ tức chết đi được!”

Hàn Tiểu Tranh đi lòng vòng, mắt nhìn căn phòng của Đoạn Như Yên, chưa biết tính sao. Độ một tuần trà sau đó, cửa phòng mở ra, có một nữ nhân khoan thai bước ra, Hàn Tiểu Tranh vội bước tới vòng tay chào, miệng hỏi:

– Xin hỏi cô nương, Đoạn Như Yên tiểu thư ngụ tại phòng nào?

Trong mắt nữ nhân thoáng hiện nét nghi ngờ sững sốt, chỉ thoáng qua nhưng Hàn Tiểu Tranh đã nhìn thấy. Nữ nhân bình thản hỏi:

– Công tử tìm Đoạn tiểu thư có chuyện gì?

Hàn Tiểu Tranh hạ giọng:

– Chẳng phải tiểu sinh tìm Đoạn tiểu thư, mà là Tả công tử có chuyện muốn tìm nàng.

Nữ nhân nghe xong khẽ run, nhìn Hàn Tiểu Tranh tới lui, nhỏ giọng nói:

– Công tử vào đây.

Hàn Tiểu Tranh đi theo nữ nhân vào phòng, nàng đóng chặt cửa, ra vẻ bồn chồn ưu phiền, gã nhìn thấy cũng lấy làm lạ...

Nữ nhân rót một chén trà cho Hàn Tiểu Tranh rồi nói:

– Lúc công tử vào đây có cho ai biết là đến tìm tôi chăng?

Hàn Tiểu Tranh lắc đầu:

– Dĩ nhiên là không, tiểu sinh mượn tiếng tìm Khúc cô nương mới lên lầu hai này. Tả công tử có dặn phải kín miệng. Nói vậy cô nương chính là Đoạn tiểu thư?

Nữ nhân gật đầu nói:

– Công tử là người của Tả công tử?

Hàn Tiểu Tranh cười đáp:

– Không phải, đúng ra là biểu đệ của Tả công tử, tiểu sinh với biểu huynh có duyên, mặc dù lớn hơn tiểu sinh vài tuổi nhưng vẫn làm bạn khá tương đắc!

Đoạn Như Yên gật đầu đáp:

– Tôi trông công tử cũng không giống kẻ tay chân, xin cho biết quý danh?

– Không dám, tiểu sinh họ Triệu.

– Thì ra là Triệu công tử, thế vì... vì sao Tả công tử không đích thân đến được?

Hàn Tiểu Tranh hoang mang chưa biết trả lời sao, Đoạn Như Yên bỗng thở dài, buồn bã nói:

– Mà cũng do tôi không cho chàng đến, nếu tôi không nhất quyết ngăn cản, không chừng hôm nay chàng lại đến, mà đến chỉ gây thêm đau khổ...

Trong mắt Đoạn Như Yên phảng phất ngấn lệ! Ánh mắt của nàng như chứa cả hạnh phúc lẫn thương đau, càng nhìn càng rõ vẻ đẹp kiều my nhưng mong manh.

Hàn Tiểu Tranh không ngờ Đoạn Như Yên đối với Tả Chi Nhai lại là chân tình, trong lòng nhất thời không định được chủ ý. Phải chăng Tả lão gia biết con trai mê luyến Đoạn Như Yên, nên muốn vì danh tiếng gia tộc, mà chọn ngay A Vân, để dùng A Vân trói buộc Tả Chi Nhai phải cắt bỏ quan hệ cùng Đoạn Như Yên?

Bỗng nghe Đoạn Như Yên hỏi:

– Tả công tử nhấn Triệu công tử tìm tôi có chuyện gì?

Hàn Tiểu Tranh ấp úng:

– Biểu... biểu huynh...

Đoạn Như Yên sắc mặt trắng bệch:

– Triệu công tử cứ nói, dù... dù chàng đã phụ tôi nhưng tôi không oán trách đâu!

Hàn Tiểu Tranh bỗng cảm thấy tội nghiệp cho Đoạn Như Yên, bèn nói đại:

– Tả huynh nhờ tiểu sinh nhấn cô nương, dù gì đi nữa, cô nương vẫn chiếm một phần quan trọng nhất trong lòng Tả huynh! Tả huynh còn đọc mấy câu thơ, tiểu sinh không nhớ hết, hình như bắt đầu là “gió bão... hồng trần” gì đó...

Đoạn Như Yên khẽ nhếch môi cười, nụ cười không rạng rỡ xinh tươi như Khúc Tiểu Nguyệt, nhưng có nét thanh thoát khiến lòng người xem như lắng xuống, bình tâm lại. Hàn Tiểu Tranh nhìn nàng như thể bị mê hoặc.

Đoạn Như Yên chừng như quên mất Hàn Tiểu Tranh, chợt nghe nàng khe khẽ ngâm:

“Gió ơi chớ bão, để ta nụ cười

Nhìn đời kiêu ngạo, tìm hột chơi với

Gió đưa người đến, xui chi biết nhau

Ai đi ai ở, ngồn ngang mối sầu...”.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng đắm ướt, hai dòng lệ từ từ chảy dài, giọng ngâm cũng nghẹn đi. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy bồn loạn, không biết phải làm sao. Giọng ngâm của Đoạn Như Yên thoảng nhẹ như cơn mơ, nhưng chứa đầy niềm ai oán, Hàn Tiểu Tranh lần đầu tiên cảm thấy được nỗi đau khổ của con người, không ngờ lại có thể làm cho tâm tư gã rúng động.

“...Gió than nghẹn tiếng, phận kẻ đa truân

Lời mộng ngộ thật, cố nói chẳng tròn

Trời buồn tăm tối, sấm vọng xa đưa

Lời mộng ngộ thật, nhớ mấy cho vừa”

Ngâm đến câu cuối cùng, Đoạn Như Yên úp mặt vào đôi bàn tay, thân hình nàng run lên như chiếc lá thu trong cơn gió buốt, nhưng nàng không bật lên tiếng khóc nào cả, chỉ có dòng lệ nóng trào qua kẽ tay chảy xuống...

Hàn Tiểu Tranh không tưởng tượng sẽ phải chứng kiến cảnh này, gã cảm thấy

khó chịu không biết phải làm sao. Gã muốn khuyên giải an ủi Đoạn Như Yên, nhưng chẳng hiểu sao bao nhiêu ngôn từ bay mất cả, bình thường gã mồm mép lanh lợi chẳng ai bằng, nhưng lúc này không biết nói gì! Tuy gã không hiểu rõ những lời của Đoạn Như Yên, nhưng cũng cảm thấy được nỗi đau khổ của nàng.

– Đoạn cô nương, Tả huynh nhờ tiểu sinh nhắn là sau này Tả huynh nhất định phải tìm cách giữ được người Tả huynh yêu nhất!

Nói xong câu này, Hàn Tiểu Tranh đâm ra hối hận, vì gã chỉ đặt chuyện nói láo mà thôi.

– Triệu công tử, công tử phải khuyên Tả công tử bỏ ý định đó đi, cha của chàng không cho phép đâu, trong lòng chàng có tôi thì đã đủ rồi!

Hàn Tiểu Tranh thấy Đoạn Như Yên tỏ vẻ hoảng sợ, lấy làm ngạc nhiên:

– Tả lão gia chỉ có mỗi một con trai, nếu Tả công tử nài nỉ thì lão gia cũng xiêu lòng chứ...

Đoạn Như Yên lắc đầu, trong mắt thoáng hiện nét sợ hãi:

– Công tử không hiểu, Tả lão gia là một người rất đáng sợ. Hãy về nói là tôi quên chàng rồi!

Bỗng nàng nói tiếp:

– Tôi có một vật nhờ Triệu công tử trao lại cho Tả công tử, xin chờ một chút.

Đoạn Như Yên quay lưng đi vén màn bước vào phòng trong. Hàn Tiểu Tranh cười thầm: “Đã nói quên mà còn nhờ gửi đồ!”

Đang ngồi chờ, Hàn Tiểu Tranh bỗng nghe phòng trong có tiếng động nhỏ, tiếp theo có tiếng la rất ngắn, như vừa la lên đã bị bịt miệng, sau đó thì im lặng hoàn toàn, như chẳng có chuyện gì vừa xảy ra cả.

Hàn Tiểu Tranh giật mình, chẳng biết mình có nghe lầm chẳng, chờ giây lát trong nội thất vẫn không có tiếng động gì, mà cũng không thấy Đoạn Như Yên bước ra. Một cảm giác bất tường trỗi lên, Hàn Tiểu Tranh vội gọi nhỏ:

– Đoạn cô nương?

Chẳng có ai trả lời. Hàn Tiểu Tranh gọi to hơn, cũng chẳng ai lên tiếng, trên trán gã bắt đầu đổ mồ hôi! Hàn Tiểu Tranh rần rần thu can đảm, rón rén bước đến vén màn lên xem. Gã suýt bật kêu lên, liền đưa tay bịt miệng mình lại, vì sợ phát ra tiếng. Đoạn Như Yên đã treo cổ bằng một giải khăn trắng từ trên trần nhà thòng xuống! Mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, bên khước miệng còn rỉ ra một vệt máu!

Hàn Tiểu Tranh sợ mất hồn, đầu óc gã trống rỗng, lập đi lập lại câu hỏi: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Hàn Tiểu Tranh cố định thần, gã không biết nên trốn ngay đi hay là nên cứu Đoạn Như Yên đem xuống. Trong óc gã bỗng lóe lên một tia sáng: “Không có lý! Dù cô ta muốn tự sát, cũng phải đưa đồ cho mình trước đã chứ!”

Nghĩ vậy, nhưng chân gã vẫn đóng đinh tại chỗ. Gã ngó lên trần nhà, ước tính xem có đủ sức khiêng Đoạn Như Yên xuống chằng, vì lỡ làm nàng rớt xuống đất sẽ phát ra tiếng động, lúc ấy mọi người chạy đến xem thì gã có trăm miệng cũng khó biện bạch!

Nhưng Hàn Tiểu Tranh không rõ Đoạn Như Yên đã chết chưa nên vẫn muốn thử cứu, gã cũng không hiểu tại sao mình muốn làm như thế, từ trước đến nay gã chỉ biết lo cho bản thân mình trước tiên, chẳng muốn mạo hiểm mang họa vào thân!

Hàn Tiểu Tranh khiêng hai cái ghế lại, một kê dưới chân Đoạn Như Yên, một để bên cạnh để gã leo lên thử ôm nàng xem gã có khiêng nổi chằng. Ngay lúc gã vừa gắng gượng trấn áp nỗi sợ, ôm lấy Đoạn Như Yên, bỗng nghe trong mình nàng phát ra tiếng “ọc ọc”, giống như tiếng khuấy nước. Hàn Tiểu Tranh kinh hoảng buông tay nhảy xuống đất, chân gã run run đứng nhìn Đoạn Như Yên.

Không thấy gì khác lạ, Hàn Tiểu Tranh lại cố leo lên lần nữa, tháo giải khăn, rồi dùng hết sức mới khiêng được Đoạn Như Yên đặt nằm xuống đất. Có lẽ sợ quá thì đâm ra bình tĩnh lại, Hàn Tiểu Tranh thả nhiên để tay trước mũi nàng xem có hơi thở chằng, nhưng không cảm thấy được. Gã lại áp tai vào ngực để nghe thử có tiếng tim đập không, nhưng cũng chẳng có! Sau cùng, Hàn Tiểu Tranh lấy tấm gương đồng để trước mũi Đoạn Như Yên để xem có hơi nước chằng, cũng không nổi!

Đoạn Như Yên chết mau vậy sao? Dù nàng có bước vào phòng trong để tự tử cũng đâu thể mau như vậy! Nhưng nếu không phải nàng tự tận thì là chuyện gì? Hàn Tiểu Tranh ngồi ngay phía ngoài, không thể có người vào mà gã không hề hay biết.

Hàn Tiểu Tranh nhấn vào huyệt nhân trung của Đoạn Như Yên, nhưng nàng không có phản ứng gì. Đôi mắt nàng chưa khép lại, như thể đang nhìn về một hướng, trong mắt như ẩn chứa nỗi kinh hoàng, phẫn nộ... không giống đôi mắt của một người muốn tự tử!